

maafte kunde være Grund til at tage Hensyn til de senere indkomne Andragender, men vi vare ikke saa heldige at overbevise den ærede Minister, og vi have derfor ikke været i Stand til at stille noget Endringsforslag i saa Henseende. Jeg synes imidlertid, at vi have været forpligtede til gjøre opmærksom paa, hvorledes denne Sag forholder sig. — Ved den Skriftvegel, der fandt Sted, blev Udvalget imidlertid opmærksomt paa, at der kunde hengaa en temmelig lang Tid, inden det kunde være muligt at fremkomme med Forslag om Meddelelse af Indfødsret, idet der er Mange, der ønske Indfødsret, som ikke ere bekendte med, hvilke Oplysninger det er, Ministeriet fordrer i saa Henseende. Det vil ses, at der er flere Andragere, som have søgt derom i flere Aar, men hvis Ansøgninger endnu ikke have kunnet afgjøres, hvortil andre Ansøgninger ere indkomne saa sent — f. Ex. den, der senere vil komme under Dmtale, om de to Børn — at de neppe kunne være komne til Ministeriet, førend Midten eller sidste Halvdel af November Maaned forrige Aar. Udvalget fremfattede derfor for Ministeren Forslag om, at det kunde være ønskeligt, at der fra Indenrigsministeriet udgik en Kundgjørelse, hvorefter man kunde hente Oplysning om, hvilke Oplysninger det var, som Ministeriet ønskede af Bedkommende, for at gjøre Indstilling til Indfødsrets Meddelelse. Det lykkedes efter nogen Tids Forhandling at opnaa, — jeg tør ikke sige et Løfte, men dog — et Tilfagn om, at der rimeligvis med fem Mars Mellenrum vilde udgaa fra Indenrigsministeriet gennem Ministerialtidenden en Kundgjørelse om, hvilke Ting det var, Ministeriet fordrer som Oplysninger. Det ærede Thing vil af Betænkningen se, hvilke Punkter man har tænkt sig, at saadanne Oplysninger kunde komme til at indeholde; men man har derefter fundet det rigtigt at bemærke, at det naturligvis ikke vilde være muligt at opstille bestemte Regler, efter hvilke Indfødsret skulde gives. Det maatte altid komme til at afhænge af et frit Skjøn for hver enkelt Persons Bedkommende. Det, der er udtalt, er ingenlunde omstødt derved, at man naturligvis altid vil være tilbøielig til at give Indfødsret til Normænd og Svenske, der staa os saa meget nærmere end andre Fremmede. Et andet Punkt, som Udvalget har gjort til Gjenstand for sine Overveielser, er en Sag, som ogsaa er kommen frem under Forhandlingen i det andet Thing, nemlig at Forsørgelsesretten undertiden staar bag ved Indfødsretten, og at det derved undertiden bliver betænkeligt at meddele Indfødsret. Men ved samme Leilighed er Udvalget blevet opmærksomt paa en Bestemmelse, som er foreslaaet i det Forslag til en Pattiglov, der er forelagt Rigsdagen, og Udvalget skal ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa dette Sted, hvoreb det mulig vil blive lettere at give Indfødsret til Udlændinge, naar det til

Gjengjæld bliver lettere for Danske at opnaa Forsørgelsesret udenfor Danmark. — Det Spørgsmaal, Udvalget ikke har kunnet blive enigt om, er et Spørgsmaal, som første Gang foreligger for Rigsdagen, nemlig Spørgsmaal om Indfødsrets Meddelelse til Børn; det er et Spørgsmaal, der ikke før ligefrem har været behandlet, men det har dog paa en vis Maade umiddelbart været draget ind under Forhandlingen. Der foreligger nemlig en Udtalelse om dette Punkt i en Udvalgsbetænkning fra Samlingen 1866—67. Der var ogsaa den Gang af Folkethinget nedsat et Udvalg om Indfødsretslovsforlaget, og Folkethinget stattede sig i alt Besentligt til det, som var fremsørt i Landstinget, kun med nogle mindre Afvigelser, som jeg ikke nærmere skal omtale. Det siges i denne Udvalgsbetænkning, at man ikke kan have nogen Betænkning ved at give Indfødsret til Saadanne, som i Barndomsalderen ere bragte hertil enten af danske Fædre eller Mødre, der vendte tilbage fra Ulandet, vel at mærke, naar Børnene ere komne til Skjelsaar og Alder og have faaet en dansk Undervisning og Opdragelse, og naar der ikke er ligefrem positive Hindringer, f. Ex. paadragne Straffe. Det er en Udtalelse, som Udvalgets Flertal gjør til sin og tror at maatte opfatte paa denne Maade, at det i Almindelighed ikke vil være rigtigt at give Indfødsret til Børn, men at Indfødsret kun skal gives til Saadanne, som selv begjære det; jeg tror ogsaa, at det er en Betragtning, som vil vise sig at staa i Forbindelse med denne Betænkning, og jeg tror overhovedet, at man maa skjelne bestemt mellem Indfødsretten og den meget lettere erhvervede Forsørgelsesret, Næringsret eller Opholdsret. I det Dieblit, En faar Indfødsret, indgaar han ligesom en Pakt med det Fædreland, hvortil han nu har sluttet sig, det er, som om dette Fædreland spørger ham: Nu har Du faaet Indfødsret, vil Du nu ogsaa for Alvor slutte Dig til Dit nye Fædreland? Men for at give et alvorligt Svar herpaa er det nødvendigt, at den, der giver Svaret, maa være kommen til Skjelsaar og Alder og ikke længere være Barn. Det er denne Betragtning, Flertallet har gjort gjældende. Jeg skal ikke udsærlig gaa ind paa Mindretallets modsatte Mening, men kan dog ikke undlade allerede nu at bemærke, at der, saaledes som Mindretallet har affattet sin Del af Betænkningen, saa vidt jeg kan se, foreligger en Misforstaaelse, idet nemlig Mindretallet siger, at det synes at være en Uoverensstemmelse, naar Flertallet vil gjøre det afhængigt af et frit Skjøn, om der skal gives Indfødsret eller ikke, og ikke desto mindre i Forveien har talt om, at der skal fastsættes et vist Aaremaal, hvori Bedkommende skal have opholdt sig her. Det, som Flertallet har udtalt, gaar ikke alene tilbage paa en vis Tid, men paa alle de Punkter, der ere opstillede i det Foregaaende, og deriblandt ogsaa det